

Een Franse verovering

Kijk voor meer informatie op

www.cflombaerts.be

Copyright © 2023 C. Lombaerts

Druk: Brave New Books

Auteur: Cathy Lombaerts

Vormgeving: D. Vandamme

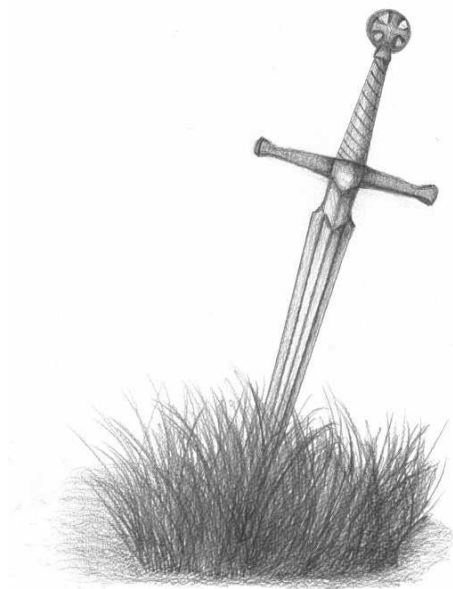
Ontwerp Cover: Jo Van Lierop

ISBN: 978 94 648 0029 6

NUR: 284

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Een Franse verovering

Tekst en illustratie Cathy Lombaerts

INHOUD

Hoofdstuk I : Sander	7
Hoofdstuk II : Elaya	16
Hoofdstuk III : Sylot of Sander ?	27
Hoofdstuk IV : Oprecht bezorgd	39
Hoofdstuk V : De tiran	51
Hoofdstuk VI : Een gevaarlijke fout	58
Hoofdstuk VII : De vlucht	72
Hoofdstuk VIII : Vriend of vijand?	79
Hoofdstuk IX : De ontmoeting	93
Hoofdstuk X : Voleur	104
Hoofdstuk XI : Gehoorzamen	114
Hoofdstuk XII: wraak	122
Hoofdstuk XIII : Oog om oog	128
Hoofdstuk XIV: op de vlucht	137
Hoofdstuk XV: Onderduiken	147
Hoofdstuk XVI: Oorlog	157
Hoofdstuk XVII : Kiezen is verliezen	168
Hoofdstuk XVIII: Vrienden	183
Hoofdstuk XIX : Vreemdelingen	200
Hoofdstuk XX : Geboorte	210

Hoofdstuk 1: Sander

Zijn huid prikte. Het felle licht viel op zijn gezicht. De zon scheen door het kleine raam van de herberg naar binnen. Sander geeuwde en wreef door zijn haar. Hij raapte zijn kleren van de grond en kleeedde zich aan. Daarna schonk hij zich een beker water in en nam enkele slokken. Zijn hoofd gonsde. Hij voelde zich ellendig en misselijk. De avond ervoor had hij alweer te veel gedronken.

Zijn drinkmakers hadden hem de hele avond uitgedaagd om aan verschillende drinkspelletjes deel te nemen. Sander verdedigde zijn eer en nam alle uitdagingen abrupt en vol overtuiging aan. Hij herinnerde zich een paar vechtpartijen. Dat verklaarde de buil achter op zijn hoofd. Hij dacht aan Marcia waarmee hij had staan zoenen.

Sander nam de kan van de houten kruk en kapte het water over zijn hoofd. Met beide handen wreef hij door zijn gezicht. Hij depte zich droog met een doek. Hij bond zijn lange lokken bij elkaar en nam zijn lederen riem met zwaard. De riem maakte hij stevig vast. Hij trok zijn laarzen aan en stapte naar buiten. Het was al laat in de middag. Handelaars en verkooplui dromden in de straten om hun waren aan de man te brengen. Een boer en zijn dochter trokken een kar gevuld met bieten en kolen door de menigte.

Sander greep iets verderop een appel vast. Hij gaf de marktkramer een geldstuk en wandelde zorgeloos naar het kasteel van de graaf van Vlaanderen.

‘Waar bleef je zolang? Je vader wou je uren geleden al spreken!’ zei Marnix, zijn beste vriend die net aangelopen kwam.

Sander smeed het afgeknabbelde klokhuis op de grond en trok beide schouders op. ‘Laat me met rust, ik heb hoofdpijn!’

Marnix volgde hem naar binnen tot bij de graaf. Wanneer Sander de zaal binnenstapte, bleef Marnix eerbiedig bij de wachters op de gang staan. Sander slofte verder tot bij zijn vader.

‘Het is je plicht om onze naam verder te zetten, mijn zoon! Ooit zal alles van jou worden. Ooit zal jij onze bloedlijn doorgeven aan jouw zoon. Daarom vinden je moeder en ik dat het tijd wordt dat je trouwt!’ zei graaf Robrecht Grauwenvonk. ‘Ik hoef je voorstel niet te horen, vader. Laat me met rust! Ik kies mijn toekomstige zelf!’ snauwde Sander.

‘Laat me uitspreken, zoon! Je feestjes en dinertjes kunnen je wel vermaken, maar wij hebben iemand geschikt voor je gevonden. Ze is de dochter van een rijke koopman uit Frankrijk. Morgen komt ze kennismaken met jou en het hele gezin. Wij staan erop dat je haar alle kansen geeft!’

‘Maar vader...’

‘Genoeg, mijn zoon! Morgen komt Elaya de Beauzàr op bezoek. Of je het nu wil of niet! Ze blijft een tijdje logeren,’ raasde graaf Robrecht verrukt.

Sander was nijdig en beende woest de kamer uit.

‘Alsof ik zelf ongeschikt ben om een vrouw te vinden! Het is een heuse belediging!’

‘Zet je trots opzij,’ antwoordde Marnix. ‘Je hebt haar nog niet eens gezien. Wie weet is ze fantastisch en loop jij je onnodig zorgen te maken!’ Sander sprong op zijn paard en reed met een vaart de bossen in. Marnix had moeite om hem bij te houden. Na een poosje stopten ze nabij een open plek. Sander nam zijn pijl-en-boog en mikte op een patrijs.

‘Ik zal kennis met haar maken en hopen dat ze me na een paar dagen al verwenst!’

De volgende ochtend ontwaakte Sander abnormaal vroeg. Hij werd op een brutale manier gewekt door een bediende, Colijn. Meteen na het kloppen op de houten deur stapte hij de slaapkamer binnen en maakte de kaarsen aan met een brandende fakkel die hij bij zich had. Daarna vulde Colijn een kom met fris water. Vervolgens gaapte hij de jongeman ongeduldig aan.

Sander keek de oudere bediende misnoegd aan. In de burcht van de Vlaamse graaf golden diens huisregels. Hoe Sander in het verleden ook protesteerde, hij ontkwam niet aan de bemoeienissen van zijn vader en het personeel.

Hij stapte uit bed en trok haastig een broek aan. Hij verfriste zich met het beetje water uit de kan en droogde zich af. Zonder enige schroom gooide hij de natte doek voor de voeten van Colijn. De oude man negeerde zijn verwerpelijke gedrag en gaf hem een schoon hemd om aan te trekken. Sander griste het uit zijn handen en trok het nijdig over zijn hoofd.

Colijn legde een haarborstel klaar maar toen werd het de jongeman opeens teveel. ‘Maak dat je wegkomt, ik doe het zelf!’

‘Zoals u wenst,’ grijnsde de oudere man. Hij verzamelde de vuile kleren en beende haastig de kamer uit.

Wanneer de jongeman uiteindelijk aan de ontbijttafel opdook, was het keukenpersoneel al druk in de weer voor de lunch. De kok hield er een strak schema op na. Omdat het ontbijt niet veel meer voorstelde dan een stuk brood met een beker bier en wat fruit, begon de kok reeds vroeg in de ochtend aan het late middagmaal. Meestal maakte hij een vleespastei of

gaarde hij vis of gevogelte. Wanneer men eend of een zwaan klaarmaakte, lag de keuken vol met pluimen. De kok kon echt alle hulp gebruiken om zijn gerechten op tijd klaar te krijgen.

De gravin stelde hoge eisen en proefde veel gerechten alvorens ze te laten opdienen. Het was een vermakelijk tijdverdrijf maar tegelijkertijd controleerde ze of er geen vergif in het voedsel terecht kwam. Champignons en andere groenten kwamen niet al te talrijk in haar keuken voor. Het liefst stak ze haar lepel in stoofpotten en vleespasteien om te proeven. In sommige gevallen liet ze de kok zelf voorproeven, zo was ze zeker dat de maaltijd geen gif bevatte. Meestal konden de kok en de gravin het goed met elkaar vinden. Elk van hen had zo zijn dagelijkse routine.

Helaas maakten ze af en toe toch ruzie. Niet om het eten, maar om de bedieningsnormen van Sander te bespreken. De kok weigerde soms op Sanders eisen in te gaan, maar dan werd hij snel door de gravin op de vingers getikt. Zij wilde haar gezin tevredenstellen, ook al ging dit ten koste van haar eigen personeel. Daarom kon Sander zich laten bedienen wanneer hij maar wou. Dat deed hij dan ook al te graag.

Zijn vader, Robrecht Grauwenvonk, was net als zijn oudste zoon Sander een onhandelbare man die vaker zeurde tegen het personeel. Hij wilde niets liever dan geëerd worden tijdens de jacht. Graaf Robrecht probeerde anderen vaak te imponeren met zijn jachtkunst. Zo stond hij erop dat de kok 's avonds laat zijn vangst klaarmaakte. Bovendien was hij verrukt om bij de hooggeëerde tafelenoten aangedikte verhalen over de jacht te vertellen.

Sander hield ook van jagen, maar van vrouwen en feesten nog veel meer. Hij organiseerde wekelijks feestjes of diners waarbij hij zijn beste vrienden en andere leeftijdsgenoten uitnodigde. De samenkomst begon dan zoals het een fatsoenlijk hoogstaand feest betaamde, maar na liters bier en wijn veranderde de sfeer behoorlijk. Sander en zijn vaste gezelschap

werden telkens stomdronken en de vrouwen gedroegen zich minder conform de regels van de etiquette.

Meermaals beëindigde Robrecht de feestvreugde, maar Sander zette zijn wilde feestjes zonder aarzelen in een herberg of een bordeel verder. Daar was de jongeman geliefd want hij betaalde zijn gezelschap vaak een vat bier en een vat wijn.

Hoewel Sander hiervoor erg populair was bij zijn dorpsgenoten, werd hij ook gevreesd. Als oudste zoon van de Vlaamse graaf kreeg hij vaker de bijnaam ‘Sander de kwaaië.’ Hij hield van wilde feestjes en schuwde geen vechtpartijen. Er werd zelfs in het dorp geroddeld dat Sander een jong meisje zou hebben aangerand toen hij veel jonger was. Niemand durfde de jongeman hierover te spreken, men hield hem maar al te graag als bondgenoot.

Enkele dagen later stopte het rijtuig van jonkvrouw Elaya de Beauzàr net voor het slot. Gustave, een wachter die dienst deed als menner van de familie Beauzàr, hielp haar bij het uitstappen. Mette, haar dienstmeisje, drapeerde haar lange jurk netjes op de grond. Volgens de etiquette diende Sander, die op dat ogenblik de enige heer des huizes was, haar hartelijk te begroeten. Helaas vond hij het onnodig en wachtte de jongeheer misnoegd in het salon tot de dame zelf naar binnen schreed.

Elaya trok een beteuterd gezicht. Colijn volgde het dienstmeisje Mette tot bij de stapel koffers. Samen stapten ze naar Elaya, die ondertussen de weg naar binnen gevonden had. Mette sleurde kranig enkele koffers via de personeelsingang naar binnen. Ze werd meteen geholpen door Yolande, het dienstmeisje van de graaf en de gravin.

‘Sander Bertolomeus Grauwenvonk verwacht u in het salon, jonkvrouw Elaya de Beauzàr,’ sprak Colijn een beetje beschaamd.

‘Wat vriendelijk van Sander Bertolomeus Grauwenvonk om zijn belangrijke dagindeling voor me aan te passen en om me persoonlijk te ontvangen,’ mopperde Elaya terwijl ze haar spullen neerplofte.

Colijn liet gehaast de koffers los en leidde de jonge vrouw tot bij Sander. ‘Hm, hm,’ schraapte hij zijn keel.

Elaya trok grote ogen toen ze haar zogenaamde toekomstige echtgenoot in de leefruimte zag zitten. De jongeman lag met open mond te slapen. Zijn voeten leunden op een bijzettafel.

‘Hm, hm,’ weerklonk het nogmaals.

Sander werd wakker en stak beide armen in de lucht met een bijhorende luide geeuw. ‘Wie bracht je ditmaal mee, Colijn?’ vroeg de jongeman zonder schroom.

Colijn schraapte nogmaals zijn keel en bracht de naam van de dochter van de familie Beauzàr ter sprake.

‘Oh ja, natuurlijk. U bent jonkvrouw Elaya, zou u de ware kunnen zijn voor mij?’ vroeg hij onbeschaamd.

Elaya antwoordde niet en nam nijdig plaats op een brede stoel. Ze spreidde haar lange jurk rond zich en bekeek de hele zaal. Ook Sander keek verstomd. Hij staaarde naar zijn interessante bezoek. ‘U kan gaan Colijn,’ wuifde Sander verrukt. De bediende bukte gediensstig en slofte de zaal uit.

Elaya sprak nog steeds niet. Ze wachtte tot ze aangesproken werd. Sander staaarde haar onbeleefd lang aan. Hij was nog steeds het hele portret van haar in zich aan het opnemen. Alsof ze zijn prooi voor die avond werd. Hij volgde de contouren van haar hals, haar lange vlecht tot bij haar borsten. Daar bleef hij enige tijd op zitten staren en peinzen. Hij had een doodgewone saaie meid verwacht, geen aantrekkelijke jonge vrouw. Alle dochters die hij al ontmoette, waren stuk voor stuk lelijk of ongemanierd. De ene was te smal, de andere te rond, te groot, te klein, te sloom... Kortom,

elke jonkvrouw had tekorten om zijn gemalin te worden, behalve deze jonkvrouw.

Sander was op zoek naar iets bij haar dat hem deed kokhalzen. Een detail of tekortkoming hetgeen bij hem voor een gigantische afknapper zorgde, maar hij vond niets. Alles aan deze wel zeer jonge vrouw zinde hem.

Hij observeerde haar hele lichaam een laatste keer. Hij vergat hierbij dat ze zo al wel bijna vijf minuten in absolute stilte vertoefden. De ene staarde geïrriteerd naar de muren, de andere naar de borsten.

‘Kan ik u naar uw leeftijd vragen, jonkvrouw... El... Elara?’ vroeg Sander voorzichtig.

Elaya barstte in lachen uit maar bleef zwijgen en staren. Sterker nog, ze stond langzaam recht en schreed naar de schouw en staarde naar het schilderij.

‘Everzwijn,’ zei Sander.

Stomverbaasd keek ze naar de jongeman.

‘U kijkt naar het everzwijn dat mijn vader vorig jaar geschoten heeft. Ik bedoelde niet dat u een everzwijn bent.’

Elaya kreeg rode wangen. Ze schraapte haar keel en keek koel voor zich uit. Ze wandelde voorbij de andere schilderijen. Ze staarde naar een eekhoorn, een hertenkop en een das. Sander bleef nog steeds erg ongepast in zijn zetel zitten. Hij vond het hoogst ongewoon om een charmante jonge vrouw te ontmoeten die hem bovendien niet naar de mond praatte.

Elaya schraapte nogmaals haar keel. Sander dacht dat ze iets wilde vragen.

‘Scheelt er wat, vrouw?’ vroeg hij opdringerig.

Elaya perste haar lippen stevig op elkaar. Haar groene ogen schoten als donkere kogels naar hem.

‘Ik neem aan dat u weet dat het ene beest een eekhoorn is, dat ernaast een hertenkop en dat daar een das?’

Ze glimlachte kort en nam weer stilzwijgend plaats op de brede stoel. Yolande, het dienstmeisje, verbrak even de stilte. Ze zette een plateau met mede en koekjes neer. ‘Wenst u een kopje?’ vroeg ze vriendelijk.

‘Graag, dank u wel,’ antwoordde Elaya opgewekt.

‘Wenst u een kopje, heer Sander?’

‘Nee, dat weet u toch!’ zei de man tegen het meisje.

Elaya nipte van haar kopje. Ze leek best dorstig na de lange reis.

‘Zo, nu hoorde ik tenminste uw stem. Ik neem aan dat u niet doof bent? U hoort me prima als ik zeg dat ik een everzwijn zie?’ vroeg Sander. Elaya bracht nog steeds geen woord uit.

‘Het is weinig eervol om een heer te negeren, jonkvrouw Elara,’ zei Sander nogmaals.

‘Het is Elaya, dank u! Trouwens, ik zie hier geen heer.’

Dit was het eerste hatelijke antwoord dat Sander in jaren ontving. Hij was het gewend om naar de mond gepraat te worden, deze belediging was geheel nieuw voor hem. Eventjes stakte zijn adem. Hij ondervond hoe pijnlijk het kon zijn om afgewezen te worden.

‘Hoe durft u! U komt me hier thuis beledigen! Heeft u dan niets geleerd van uw vader?’

Elaya nipte van haar drankje en knikte. ‘Toch wel! Ik leerde hoe ik me moet houden bij een geëerd gezelschap. Jammer genoeg kan ik u daar momenteel niet toe rekenen, heer Sander Bertolomeus Grauwenvonk.’

Woedend beende Sander de zaal uit. Met een harde knal smeed hij de grote deur dicht. Een ogenblik later snelde het dienstmeisje tot bij Elaya.

‘Is de mede niet lekker, jonkvrouw de Beauzàr?’ vroeg ze ontsteld.

‘Toch wel, het smaakt heerlijk, dank u wel! Het gezelschap viel wat tegen,’ zei Elaya.

‘Mijn excuses,’ vervolgde het meisje. ‘U kan het niet helpen dat heer Sander een ongelikte beer is,’ zei Elaya boos.

Het meisje beet haar lippen strak op elkaar en keek stilzwijgend naar de tafel.

‘U mag Elaya zeggen. Hoe heet u?’

‘Ik ben Yolande.’

‘Aangenaam kennismaken, Yolande.’

‘Zal ik u naar uw kamer begeleiden, jonkvrouw Elaya?’

‘Dat is erg vriendelijk van u, dank u wel!’

‘Uw dienstmeisje Mette is al zo vriendelijk geweest om uw koffers uit te laden,’ zei ze opgewekt.

Elaya hield haar jurk wat omhoog en volgde Yolande.

Hoofdstuk II : Elaya

Elaya genoot van het badmoment. Mette vergezelde haar bij alle dagelijkse rituelen. Ze was niet alleen een dienstmeisje van het gezin maar ook haar hartsvriendin. Ze spraken vooral Frans maar ook enkele woorden Vlaams met elkaar. Elaya leerde Vlaams spreken van haar vader en vooral van haar grootmoeder die opgroeide in het Graafschap Vlaanderen. Bijna alles wisten de jonge vrouwen van elkaar. Daarom was het voor Mette makkelijk te raden waarom haar vriendin zo zuchtte.

‘Was hij echt zo erg?’ vroeg ze, toen ze het sombere gezicht van Elaya zag. ‘Verschrikkelijk! Hij noemde me zelfs een everzwijn, deed zijn voeten niet van de tafel en staarde naar mijn boezem. Ik was beter in Parijs gebleven, Mette! Misschien was Boidin toch de beste keuze voor mij.’

‘Maar hij sloeg je! Dat kan je toch niet menen, Elaya?’

De jonge vrouw zuchtte nogmaals en rolde met haar ogen. ‘Zou er een man bestaan die perfect voldoet aan mijn eisen, Mette?’

‘Jouw eisen? Je bedoelt zeker dat jij te perfect bent voor al die honden!’

‘Kan je de paarse jurk uit de koffer brengen? Ik veronderstel dat het diner niet echt gezellig gaat worden met die hofnar. Mijn toekomstige verloofde vond me niet bepaald charmant en ik vond hem een ongemanierde woesteling!’ Mette zeepte de rug van Elaya in en droomde even weg.

Niet veel later was Elaya gebaad en droeg ze haar donkerpaarse jurk. Ze voelde er niet veel voor om nog met Sander te praten, maar ze had haar ouders beloofd om deze jongeman een kans te geven. Om hen te plezieren, probeerde ze deze reis tot een goed einde te brengen. Ook al besepte ze dat

haar kans al zo goed als verknoeid was. Sander was geen partij voor haar. Het weinige respect dat hij voor haar toonde, was zelfs niet genoeg om enkele dagen te blijven. Elaya dacht heimelijk aan de terugtocht naar Parijs. Ze nam haar jurk op en sprak zichzelf moed in voor het avondmaal. Achter haar volgde Mette. Aarzelend stapten ze de lange trap af.

‘Kan ik nog iets voor u doen?’ vroeg ze gedienschtig. ‘Voor me bidden. Tot straks,’ fluisterde Elaya. Beneden wachtten graaf Robrecht en zijn vrouw Blanca haar op. Elaya wist zich hoofs te gedragen, al beweerde Sander andere dingen.

‘Wat ben ik blij u eindelijk te mogen ontmoeten: mademoiselle Elaya!’ zei Robrecht opgetogen.

‘Bonsoir comte Grauwenvonk,’ groette Elaya hartelijk. ‘Bonsoir comtesse Blanca,’ sprak ze met zachte stem.

Zowel de graaf als de gravin waren bijzonder opgewekt. Elaya keek snel in het rond. Geen Sander te bespeuren, of toch? Graaf Robrecht wenkte zijn jongste zoon Sylof om gedag te zeggen aan het meisje.

‘Aangenaam kennismaken,’ sprak de jongen hartelijk.

Elaya was blij dat ze eindelijk een vriendelijker gezelschap ontmoette. Hij leek als twee druppels water op zijn oudere broer, hetzij deze jongeman blond haar had en Sander bruin.

Ze vond de brede glimlach en charmante blik van Sylof veel aangenamer dan die van Sander. ‘U lijkt op uw broer.’

‘Waar is Sander eigenlijk?’ wilde de gravin weten.

Robrecht trok zijn schouders op. ‘Ik heb hem nog niet gezien, mijn liefste. Waarschijnlijk verloor hij de tijd uit het oog?’

‘Kan ik Elaya misschien even rondleiden, vader?’ vroeg Sylof verlangend. De graaf en gravin keken elkaar even peinzend aan. Daarna glimlachte Blanca naar haar zoon en gaf een kort knikje. Dit liet de zoon

zich geen tweede keer zeggen. Hij trok Elaya bij de arm en begeleidde haar onmiddellijk naar het balkon van de grote balzaal.

‘Kijk eens wat een prachtig uitzicht u van hier hebt!’ zei Sylof enthousiast.

Elaya glimlachte en stapte naast de jongeman. Hij had inderdaad gelijk. Tot aan de horizon kon ze alles goed zien: de rivier, de bomen, de struiken, de bloemen en iets dichterbij de kantelen van de burcht.

‘Komt u hier dikwijls naar het uitzicht kijken?’ vroeg ze hem vriendelijk.

‘Soms, als ik me verveel.’

‘Mijn excuses, verveel ik u heer Sylof?’

Sylof grijnsde. ‘Nee, dat bedoelde ik natuurlijk niet! Nu verveel ik me niet! Integendeel, maar als ik niets om handen heb, kom ik hier graag. Ik stel het erg op prijs dat we eindelijk kennis kunnen maken. Vader sprak al weken over u.’

‘Ach zo? En wat had graaf Grauwenvonk over me te zeggen?’

‘Euh, wel dat u zeer goed Nederlands kon praten, mijn jonkvrouw. Dat is niet zo vanzelfsprekend voor een Franstalige.’

Elaya glimlachte. ‘Dat is waar, maar mijn grootmoeder is afkomstig uit Aalst. Ze verhuisde als tiener naar Frankrijk, omdat ze mijn grootvader leerde kennen.’

‘U bloost, jonkvrouw,’ plaagde Sylof.

‘Het spijt me. Ik dacht even aan de ontmoeting tussen mijn grootouders.’

‘U hoeft zich niet te schamen, jonkvrouw. Iedereen zal vroeg of laat huwen.’

‘U mag trouwens Elaya zeggen.’

‘U mag Sylof zeggen, tegen mij natuurlijk. Sander is Sander en ik ben Sylof,’ kraamde de jongen zenuwachtig uit. ‘Ik ben verloofd met Marghereta van Woerden. We hebben ons onlangs verloofd.’

‘Mijn oprechte felicitaties.’

Sylof draaide zich om. ‘Dus mag u me gepast feliciteren. Met een zoen,’ plaagde hij haar opnieuw.

Elaya lachte. ‘Heren zijn toch overal dezelfde! Vooruit dan maar!’

‘Mocht ik niet verloofd zijn, was de strijd voor uw hart begonnen. Mijn broer is een gelukzak!’ fluisterde hij in haar oor.

‘Hoe leerde u Marghereta kennen, als ik dit vragen mag?’

‘Intrigeert u dit? Het is best een saai verhaal.’

‘Dat is jammer. Keek u niet uit naar de ontmoeting met uw verloofde?’

Sylof grijnsde. ‘U wenst het echt te vernemen, goed dan. Ze werd mij beloofd sinds haar geboorte. Ze is de dochter van een rijke koopman, Gulliander van Woerden, een van de raadgevers van mijn vader. Vorig jaar ontmoette ik haar voor het eerst. Niet veel later volgde onze aangekondigde verloving. Zoals ik reeds zei, het is een saai verhaal. Uw grootmoeder zal destijds zeker een andere verloving gekend hebben?’

‘Mijn grootvader was lang geleden op doortocht. Hij had toen reeds een aanzienlijk vermogen. Hij verhandelde wollen lakenstoffen aan de Vlaamse adel. Hij leerde de familie Von Grauwenvonk kennen en werd een goede kennis van uw grootvader. Op weg naar huis leerde hij mijn grootmoeder Johanna kennen. Ze bracht hem een beker bier in de herberg van haar vader. De familie Verhaart heeft de herberg voor veel geld verkocht aan de huidige uitbaters.’

‘Dat is een allesbehalve saai verhaal! Beide jongelui hebben zichzelf aan elkaar beloofd. Dat is zeldzaam, trouwen uit liefde. Bij mijn voorvaders ging het telkens over de grootte van de bruidsschat, de omvang

van gronden en rijkdom maar nooit over ware liefde. Sander en ik worden uitgehuwelijkt. We moeten de rijkdom beschermen en vergroten, enkel daar draait het om.’

Hij glimlachte. Zijn blauwe ogen keken haar verrukt aan.

‘Ik hoop dat ik Sander bekoor, anders stel ik mijn familie zwaar teleur.’

‘Geef hem tijd. Het spijt me dat u ook uitgehuwelijkt wordt. U had vast geen verloving met een Vlaamse edelman gewild. Mijn vader staat erop dat u Sanders verloofde wordt.’

‘Ja, om zijn Fransgezindheid te tonen en omdat mijn bruidsschat groot genoeg is. Vergeef me, dat hoefde ik niet te zeggen.’

‘Nee, u hebt gelijk... Enkel voor uw rijkdom bent u de uitverkorene. Het was vast niet voor uw schoonheid en uw goedaardigheid,’ grinnikte Sylof.

Elaya bloosde. ‘Dat is erg ongehoord, heer Sylof.’

‘Sorry, ik maakte een dom grapje... Het spijt me. Sander krijgt er behalve enige rijkdom, een aantrekkelijke liefdevolle jonkvrouw bovenop. Hij mag dankbaar zijn dat u zijn echtgenote wordt.’

Elaya legde haar handen op de rand van het balkon. ‘Dank u, dat is erg vriendelijk, alhoewel u mij niet kent. Wie weet ben ik een ontzettend kreng.’

Sylof raakte haar hand even aan. ‘U bent een geschenk uit de hemel,’ fluisterde hij. ‘We moeten gaan, we mogen mijn broer niet laten wachten.’

‘Hebt u een goede relatie met uw broer?’

‘We spreken elkaar dagelijks. Sander beveelt en Marnix en ik voeren zijn orders uit.’

‘Marnix?’

‘Ja, hij is Sanders’ beste vriend. Marnix legde zijn eed af bij Sander. Hij zal hem zijn leven lang dienen. U leert hem binnenkort wel kennen.’

Net achter het gordijn sprong Sander tevoorschijn. Hij kuchte nogal luid en keek chagrijnig naar zijn broer. Sylof gaf hem een vriendelijk schouderklopje en slofte weg.

‘Ik diende u te vermaken,’ richtte Sander zich vrolijk tot Elaya.

Haar afkeurende blik verraste hem. ‘U hoeft helemaal niets, ik red me wel. U hebt een charmante broer, heer Sander.’

Hij grijnsde. ‘Jazeker, Sylof is mijn bloedbroeder en... ondertussen reeds verloofd. Heeft hij u dit ook gezegd?’

Ze knikte. ‘Marghereta.’ Kordaat stapte Elaya naar de tuindeur.

‘U moet het zelf maar weten. Ik kan me best amuseren, u daarentegen staat hier met een lang gezicht alsof er een dierbare gestorven is,’ zei Sander nogal bitsig.

Elaya maakte een beleefde buiging en wandelde de tuin in. ‘U hebt geen zin in een avondwandeling, neem ik aan?’ vroeg Sander ditmaal vriendelijker.

Ze bleef met haar rug naar hem toe staan en dacht erover na. Alleen op het feest vertoeven of een wandeling met een barbaarse vreemdeling maken. Misschien was het toch beter om met hem gezien te worden, zoals verwacht. Zo loste ze de hoge verwachtingen van de graaf en gravin in en kon ze die nacht zonder schuldgevoel slapen. Met veel tegenzin stemde ze toe. ‘Heel even dan. Ik ben nogal moe,’ loog ze.

Voor het eerst leek Sander gemanierd. Hij liet Elaya hoffelijk inhaken en samen kuierden ze naar de trappen van de tuin. De graaf en gravin glimlachten naar ze vanop het balkon. Net dit specifieke moment wilde Elaya bereiken: gezien worden met de brutale hofnar zodat haar niets kwalijk genomen kon worden.

‘Meestal wandel ik tot bij de vijver,’ zei Sander neutraal. Elaya knikte. Al stond ze voor een afvalberg of een gracht met hem, het kon haar weinig deren. Volgzzaam liet ze zich door de met fakkels verlichte tuin loodsen. Ze volgden een stenen weggetje in het gras dat hen naar een houten bank onder een appelboom nabij een kleine vijver leidde. Elaya ging op de houten bank zitten.

‘Ik ben ertegen om uitgetrouwlijkt te worden,’ zei Sander. Eindelijk begreep hij de uitzichtloze situatie.

‘Het zijn onze ouders,’ beaamde ze.

Sander nam plaats op de rand van de vijver. ‘Ja, en alle bedienden en onderdanen! Ik word gek van hun bemoeienissen! Zijn het mijn vrienden of mijn vijanden? Moeilijk te zeggen, ze voeren hun opdrachten uit, meer niet. Ik ben normaal niet zo’n knar! Ik bedoel... ik heb me nogal brutaal gedragen.’

‘Wenst u aan tafel te komen, heer Sander, jonkvrouw Elaya? Het eten wordt geserveerd,’ riep Colijn, die hen een eindje gevolgd was.

‘Nee! Nu niet!’ snauwde Sander naar de arme bediende.

De blik van de oude man wisselde even met de hare. Alsof de bediende haar wilde meetrekken, wegtrekken van de onbeschofte hofnar. Elaya glimlachte vriendelijk naar hem. De arme man keerde snel naar binnen.

‘Zelfs mijn tijdstip om te eten ligt vast! Mijn excuses Elaya, waar was ik gebleven?’

‘U vond van zichzelf dat u zich brutaal had gedragen.’

Hij zuchtte. ‘Is dat zo? Ik ontboezemde nochtans belangrijke feiten aan u, maar mijn gedrag is blijkbaar belangrijker?’

‘Het spijt me. Ik begrijp dat ik u niet beval. U sprak over uw ouders, de bedienden en alle onderdanen.’ Zonder haar toestemming legde hij zijn